

Stilla bön i Vita(sop)bergsparken

Ingenting går upp mot en vårmorgon i Vitabergsparken. Det kvillar och tjattrar, och i skuggan under skyddande grenverk trycker ynkliga små djur som har lyckats forcera de allra sprödaste äggskal. De blir nu matade och beskyddade av sina nästan lika små föräldrar. Morgonsolen panorerar över trädtoppar och grässlänter. Klockan i Sofiakyrkan slår sju och de första morgonbussarna hörs masa sig uppför Renstiernas gata. Staden vaknar utan brådska, som den depraverade primadonna hon är. Snart nog ska kvarteren dåna av frenetisk verksamhet, men ännu finns det tid att lyssna och andas. Höra nattens samlade dagg falla från nyutslagna björklöv, ned på dekorativt utspridda plastkassar. Känna doften av fuktig jord, syrén och uppkastad pizza. Betrakta smörblommans stilla uppvaknande och spireans ymniga klasar i underskön kontrast mot de tusentals kulört glimmande glasskärvorna.

Humlan surrar. Fjäriln prålar. Tomburken rasslar. En känsla av djupaste tacksamhet spränger i bröstet. Jag böjer underdånigt mitt huvud och ber. Tack alla rökare som har förstått att fylla gräsmattan med fimpar! Hur osjälviskt av er att frivilligt bekosta och tillföra naturen det bästa medlet mot bladlöss som finns. Tack alla ni som med stor möda fört in nya och spännande material i parken, så att vi andra får uppleva det fantasifulla intryck berghällarna nu gör med begagnade engångsgrillar, gårdagens rester och besynnerliga tomförpackningar! Tack alla hundratals män som varje kväll urinerar mot muren upp till kyrkan så att växtligheten får den extra näring den så väl behöver! Och tack alla ni insiktsfulla människor som dricker i parken och låter pantflaskor och glasskärvor ligga kvar så att burksamlare och veterinärer kan få sin försörjning tryggad! Förlåt alla dem som av oförstånd inte uppskattar era ansträngningar! Förlåt parkarbetarna som förstör era oefterlikneliga installationer! Och förlåt politikerna som vill förbjuda alkoholförtäring i parkerna, ty de veta icke vad de göra! De har inte förstått att era ansträngningar är för stadens bästa. De inser inte hur unika våra parker skulle bli om ni ostört fick fortsätta att verka.

I det förklarande morgonljuset i Vitabergsparken drabbas man lätt av visioner. Jag ser en framtid där träd och plast, mull och aluminium ingår i oanade föreningar. Jag erfar en tillvaro skön och uppbygglig, med aromer av orgiastiska mått och ett ofantligt kretslopp liggande i öppen dager. Allting skulle bli fantastiskt om ni fick hållas, och fågelfamiljen skulle få det så bra. De skulle inte ens behöva leta efter mat. De skulle bo i den.

Amen.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 26 maj 2004